

denrigsminister har faaet udarbejdet af saaghyndige Mænd, der bleve sendte rundt i Europa for at se ogsaa paa den Art af Bygninger, hvormed vi her beskæftige os, lige saa lidt som jeg tror, at de egentlige Bestyrere af disse Samlinger ere blevne hørte inden denne Lov er bleven forelagt. Ja, den ærede Minister vil maaske svare, at de ville komme til deres Ret, derigjennem at de ville blive tagne ind i den eventuelle Bedømmelseskomite, men det synes jeg er paa et temmelig sildigt Stadium at høre deres Mening. Jeg synes, at det havde været naturligt, at de vare blevne hørte, forinden man gjorde Udkast til en saadan Bygning. Jeg er ganske enig med den ærede Landsstingsmand fra Kjøbenhavn (Blom) deri, at det er principstridigt at lægge de to Kunstsamlinger, Malerigalleriet og Skulptursamlingen, i en Bygning sammen med Antikfabinetet, som det kaldes, og Møntsamlingen. De to sidste Samlinger have hele deres Betydning i deres videnskabelige Værd, og ingenlunde i deres kunstneriske Værd; de skulle visse ogsaa være aabne for Publikum, men Publikum faaer ingen kunstnerisk Nydelse der, og de bør staa under samme Bestyrelse, som de to andre videnskabelige Samlinger, nemlig det oldnordiske og det ethnografiske Museum. Ligeledes er jeg enig med det ærede Medlem i, at Møntkabinetet vil være utilbørlig udsat ved at lægges i en Stueetage. Vi have jo før prøvet, hvad det vil sige at miste uerstattelige Sager ved Jndbrud. Tænk paa Guldhornene, det kosteligste Smykke, som Fortiden havde efterladt os, og tænk paa, at der blev gjort Jndbrud i Møntkabinetet, medens det var paa Rosenborg! Nyliq er der sket Jndbrud i Hamborg og for ikke længe siden i Paris; det at disse Sager ere lette at bortføre opfordrer dertil. Vi have en Samling af omtrent halvtredie hundrede Guldmedailler, til Dels meget store, som have en meget stor historisk Værdi, og ere aldeles uerstattelige, hvis vi mistede dem ved Tyvehaand. Jeg kan dernæst ikke forstaa, at der skulde behøves saa stor en Plads til at rumme vor unge Skulptursamling. Det forekommer mig, at den paa Kristiansborg var anbragt paa en særdeles heldig Maade i de samme Værelser, hvor Malerisamlingen var anbragt. Det store Rum midt paa Gulvet ser tomt ud, naar man træder ind i de store Sale. Hvorfor kan der ikke, naar der kan staffles tilstrækkelig Lys, staa en eller to Statuer i hvert Værelse, og Busterner anbringes omkring paa Væggene? Hvad have vi af Skulpturer? Maaske to til tre Hundrede Buste og en Snes, i Alt Tals ikke stort flere, Statuer. Det

forekommer mig ikke, at de kunne behøve et Gladerum af 4,520 Kv. Alen; det forekommer mig, at et saadant Rum vilde komme til at se uhyre tomt ud, derjom denne lille Samling skulde opstilles der, og saa stort Gladerum er der jo beregnet dertil, naar man fradrager Gulvfladerne i de Lokaler, der ere bestemte til Mønt- og Medailleksamlingen og Antikfabinetet samt Bortrum, Vestibule og Trapper. — Med Hensyn til den Maade, hvorpaa Konkurrencen er anordnet, maa jeg være ganske enig med min ærede Sidemand (Krieger). Jeg kan ikke skjønne, at den ny Maade at konkurrere paa i nogen Maade er heldig, men jeg vil haabe, at man under den videre Forhandling af denne Sag vil kunne komme overens med den ærede Minister om adskillige Modifikationer i Lovforslaget. Under dette Forbehold skal jeg gjerne give det min Stemme.

Fischer: Alle de foregaaende ærede Talere have været enige om Ønskeligheden af, at dette Lovforslags Tante nyder Fremme; der var et æret Medlem (Madson), der endogsaa i meget stærkt Udtryk anerkjendte den paatrængende Nødvendighed af, at der bliver sørget for vore Samlinger, og paa en mig noget ubegribelig Maade fik han saa indblandet et Endlingsthema, nemlig Spørgsmaalet om Tilliden til Ministeriet. Det lod, saavidt jeg kunde forstaa, til, at paa denne Anstødssten skulde selv dette paatrængende nødvendige Forslag strande. Der var imidlertid Noget, hvori jeg samstemmer med det ærede Medlem, som jeg ogsaa kan samstemme med de foregaaende ærede Talere i dette Punkt. Det er Ønskeligheden af, at man maatte sættes i Stand til at overse alt det Meget, der nu er at gøre med Hensyn til vore offentlige Samlinger og offentlige Bygninger, og det maa naturligvis i fuldt Maal anerkjendes, at Opgaven, der var stor i Forveien, ved Slotsbranden er bleven endnu meget større; men det forekommer mig, at netop i denne Omstændighed maa ligge Grund til en Advarsel. Hidtil have vi jo nemlig ingen Ting naaet, fordi vi stillede os Opgaven altfor stor, fordi man krævede Alting løst paa en Gang. Nu er der kommet endnu Mere til, end der var før. Er der da ikke en vis Anledning til at tænke paa, at man maa være forsigtig med at fordrø altfor Meget, for at det ikke skal gaa i Fremtiden, som det er gaaet hidtil, at vi opnaa ingen Ting? Jeg kan ikke betvivle, at Regjeringen har under Overvejelse en Plan for de Byggeforetagender, som forestaa i den nærmeste Fremtid, og det kan jo være vanskeligt at faa det saa hurtigt